

Avon Gale & Piper Vaughn

Off the Ice

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Avon Gale & Piper Vaughn
Oorspronkelijke titel: *Off the Ice*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: © Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Vecteezy; © Adobe Stock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2131 7
ISBN 978 94 027 7749 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Hoofdstuk 1

Tristan zakte nog wat verder onderuit in zijn stoel. Hij probeerde zijn ledematen zo te herschikken dat hij zich niet voelde als een hoopje hockeyspullen dat in een te kleine sporttas was gepropt. Tussen de kleine stoel, het opklapbare schrijfblad en het smalle gangpad (die blijkbaar stuk voor stuk niet waren ontworpen met iemand van Tristans formaat in gedachten) kostte het hem meer moeite dan hij had verwacht om een comfortabele houding te vinden. Gelukkig was de collegezaal nog vrijwel leeg en de paar studenten die al waren binnengedruppeld negeerden zijn onrustige gewurm volledig terwijl ze zich op hun eigen manier op het college voorbereidden.

Niemand gunde hem meer dan een vluchtige blik en niemand leek hem bovendien te herkennen. Atlanta was niet bepaald een ijshockeystad, hoeveel moeite de NHL ook deed om daar verandering in te brengen. Tristan was bovendien geen all-star. Hij had nooit op de voorkant van een cornflakesdoos gestaan en in de jaren dat hij als verdediger voor de Venom speelde, was hij nog nooit op straat door een fan staande gehouden. In het tussenseizoen leek die kans nog kleiner, al was hij tot nu toe nooit in de gelegenheid geweest om die theorie te testen.

Voor het eerst sinds hij zijn contract had getekend, zou Tristan de zomer niet doorbrengen op de boerderij van zijn familie in Wisconsin. In plaats daarvan zou hij aan Georgia State een paar vakken vol-

gen om verder te werken aan zijn onafgemaakte studie bedrijfskunde. Maar na drie seizoenen volledig ondergedompeld te zijn geweest in de wereld van het professionele ijshockey voelde het vreemd om weer op school te zijn, alsof hij helemaal opnieuw moest beginnen.

Tristan probeerde dat ongemakkelijke gevoel van het nieuwzijn van zich af te schudden en trok de klep van zijn Milwaukee Brewers-pet wat verder over zijn ogen. Het was een kleine troost dat het best vertrouwd voelde om aan een tafeltje te zitten met een rugzak aan zijn voeten, op dezelfde manier dat iedere ijsbaan vertrouwd voelde na een leven lang hockeyen. De hardnekkige walm van zweetende sporters die geen enkele hoeveelheid ontsmettingsmiddel ooit helemaal wist te verdrijven, de glans van pas gladgetrokken ijs, de smalle bankjes en groen-oranje bidons – dat soort dingen veranderde nooit. Net zoals, ongeacht de staat of de universiteit, het ene klaslokaal veel weg had van het andere.

Meer studenten schuifelden het lokaal binnen. Tot Tristans verrassing liep een van hen (een hipster met gevoel voor stijl, gekleed in een kobaltblauw overhemd, nauwsluitende kaki broek, een bril met dik montuur en een felrood vest dat zo uit *Mister Rogers' Neighborhood* leek te komen) langs meerdere rijen lege stoelen en bleef staan bij het tafeltje naast dat van Tristan.

‘Vind je het erg als ik hier ga zitten?’ vroeg hij, terwijl hij met zijn kin naar het tafeltje wees. ‘Ik heb er een hekel aan om in van die grote collegezalen zo verspreid te zitten. Ik roep liever niet over het gangpad heen als ik met iemand wil praten.’ Hij lachte zachtjes. ‘Bovendien heb ik graag een notitiemaatje voor het geval ik eens een les mis. Dus, heb je er iets op tegen?’

Tristan schudde zijn hoofd. ‘Ga je gang.’

‘Dank je.’ Hipsterjongen zette zijn schoudertas neer en ging keurig rechtop op zijn stoel zitten. Met zijn ingevette zijskeiding en (hopelijk ironische) stuurmanssnor deed hij Tristan denken aan de zwart-witfoto van zijn overgrootvader die boven de schoorsteen-

mantel in de woonkamer van zijn ouders hing. En te bedenken dat deze gast, net als de meeste andere studenten in het lokaal, waarschijnlijk een paar jaar jonger was dan Tristan.

Hipsterjongen draaide zich naar Tristan toe en stak zijn hand uit. 'Ik ben Steven. En jij?'

Tristan omsloot de fijngebouwde vingers met zijn veel grotere poot en probeerde niet te hard te knijpen. 'Tris.'

'Aangenaam,' zei Steven, voordat hij zijn schouder tas openmaakte. Hij haalde er iets uit wat op een leren Moleskine-notitieboek leek en draaide de dop van een heuse vulpen.

Was die gast serieus? Als hij nu ook nog met een klein inktpotje op de proppen kwam, zou Tristan gek worden en keihard in de lach schieten.

Dat deed Steven niet. Gelukkig. Maar terwijl hij daar zat, rug kaarsrecht, geen haar uit model en nergens een kreukje te bekennen, voelde Tristan zich in vergelijking maar een slons.

Tristan dacht meestal niet zoveel na over mode. Zijn outfit na de training bestond uit een versleten Grateful Dead-T-shirt en een oude grijze joggingbroek die betere dagen had gekend. Klaar voor de rode looper was hij bepaald niet. Tristan had die kleren gekozen om hun comfort, niet om hun stijl. Zoals altijd wanneer hij geen evenement bijwoonde waarvoor zijn contract hem verplichtte er enigszins toonbaar uit te zien.

Maar Steven... Tristan durfde te wedden dat die nog nooit één stap buiten de deur had gezet zonder er piekfijn uit te zien. Nu hij naast hem zat, werd Tristan vreemd genoeg onzeker. Hij negeerde het gevoel en sloeg vanonder de rand van zijn pet de andere mensen gade, totdat precies om tien uur een lange, donkerharige man de collegezaal binnen kwam stormen en met een klap de deur achter zich dichtgooide. Het meisje een paar rijen voor Tristan schrok op en liet haar pen vallen.

'Welkom bij Sociologie 3201: Rijkdom, Macht en Ongelijkheid.'

zei de man terwijl hij een schoudertas, dezelfde soort als die van Steven, op het bureau voor in het lokaal zette. ‘Als je niet voor dit vak staat ingeschreven, is dit het moment om te vertrekken.’

Niemand bewoog.

‘Als je de moeite hebt genomen om je syllabus te lezen, weet je dat ik Sebastian Cruz heet. En als je eerder colleges van mij hebt gevolgd of met voormalige studenten van me hebt gesproken, dan weet je ook dat ik verwacht dat opdrachten op tijd worden ingeleverd en dat ik geen smoesjes accepteer. Ik ben hier niet om je vriend of mentor te zijn. Dit is *Dead Poets Society* niet, dus verwacht niet dat ik je maatje word. Ik ben hier om les te geven en jullie zijn hier om te leren. Zolang je dat in gedachten houdt, kunnen we het prima met elkaar vinden.’

Hij liet zijn blik door het lokaal gaan, zijn donkere ogen samengeknepen in zijn scherpgetekende gezicht. Bij Tristan bleef hij hangen. ‘Regel één in het klaslokaal: geen petten. Je zit niet bij een honkbalwedstrijd. Toon wat respect.’

Tristan trok zijn pet af terwijl de hitte naar zijn gezicht steeg. Hij gooide hem boven op zijn rugzak en haalde zijn vingers door zijn haar. Dat zat ongetwijfeld voor geen meter meer na het afgelopen uur vochtig en platgedrukt onder zijn pet te hebben gezeten. ‘Sorry, meneer.’

Professor Cruz negeerde hem en praatte verder. Of beter gezegd: hij stak van wal. Tristan kreunde vanbinnen. Geweldig. Weer zo’n zuurpruim die zijn lokaal runde alsof hij een of andere drilsergeant was. Tristan had een hekel aan dat type, maar goed. Hij had coaches overleefd naast wie Sebastian Cruz nog op een knuffelig lammetje zou lijken. Tristan liet zich niet snel intimideren, ook al was het wel degelijk pijnlijk om voor het oog van zijn medestudenten als een middelbare scholier terechtgewezen te worden.

Ach, soms win je de docentenloterij en soms niet. Als ijshockey Tristan iets had geleerd, dan was het wel zelfdiscipline. Hij vond so-

ciologie interessant en dacht dat die vakken nuttig voor hem zouden zijn als toekomstig zakenman. Tristan zou meneer Verwacht-Maar-Niet-Dat-Ik-Je-Maatje-Ben heus wel zeven weken aankunnen.

‘Dus macht en ongelijkheid,’ zei professor Cruz, ‘laten we het eens hebben over hoe dat verband houdt met blauwbloedige Manhattanieten en met mij, opgegroeid als een Puerto Ricaans bijstandskind in de Bronx.’

Nou, hij verspilde in elk geval geen tijd.

Tristan sloeg zijn MacBook open en begon aantekeningen te maken terwijl professor Cruz college gaf. Warm of innemend was die man bepaald niet, maar aan passie voor zijn onderwerp had hij geen gebrek. Al snel hing Tristan aan zijn lippen. Professor Cruz kwam volledig tot leven zodra hij begon te praten. Toegegeven, hij leed aan een stevige vorm van *resting asshole face* en Tristan zou hem nog net niet knap noemen. Toch had hij iets meeslepends. Professor Cruz was lang en pezig, met warm goudbruin getinte huid en golvend ravenzwart haar. Hij was zonder meer een lust voor het oog.

‘In de sociale stratosfeer van New York staat een deel van die mensen ongeveer gelijk aan adel,’ zei professor Cruz. ‘Heeft iemand hier weleens *Gossip Girl* gekeken? Ik zou jullie graag vertellen dat die serie een onrealistisch beeld geeft van rijke, verwende tieners, maar zo ver zit het eigenlijk niet af van wat ik heb meegemaakt toen ik opgroeide tussen dit soort types. Natuurlijk was er een groot verschil tussen hen en mij: mijn moeder was onderdeel van hun personeel. We leefden dus in totaal verschillende werkelijkheden.

Kijk, als kind van zulke grote privileges krijg je een totaal scheefgetrokken wereldbeeld mee. Die mensen hebben geen enkel idee hoe het is om van voedselbonnen te moeten leven of van salaris tot salaris te moeten sappelen. Zij bevinden zich uiterst rechts op het sociale spectrum, helemaal bovenaan in een modern kastensysteem. En de harde werkers, zoals mijn ouders, vormen de arbeidersklasse. De privileges van rijkdom zullen de komende weken een belangrijk

thema zijn. Wen er maar aan dat woord te horen, mensen: privilege. Tegen de tijd dat ik klaar ben, zijn jullie dat woord spuugzat. En dat brengt ons bij jullie eerste opdracht...'

Tristan onderdrukte een glimlach toen Steven iets onaangenaams onder zijn adem mompelde. *Had je de syllabus maar moeten lezen, vriend.*

Tristan had dat wel gedaan. Hij was zelfs al begonnen aan het huiswerk dat voor de volgende les op donderdag af moest zijn. Natuurlijk had hij liever nog gehockeyd, maar ergens was Tristan ook een beetje opgelucht dat het seizoen van de Venom al in de eerste ronde van de play-offs was geëindigd. Hij dacht niet dat professor Ik-Accepteer-Geen-Smoesjes hem vrijstelling zou geven voor een opdracht. Zelfs niet voor een finale om de Stanley Cup.

Het probleem met rijkdom is dat sommige mensen geld hebben en sommige mensen arm zijn.

Sebastian las de openingzin van de opdracht die hij aan het nakijken was hardop voor en kreunde. 'Nou, *no shit, Sherlock,*' mompelde hij, terwijl zijn stem door de stilte van zijn appartement echode. Hij had geprobeerd na te kijken met wat muziek op de achtergrond, maar het voelde op de een of andere manier als heilig-schennis om Pink Floyd te vermengen met de stompzinnigheid van zijn studenten. Alsof hij iets goeds en puurs aan het bezoedelen was met gewauwel.

De opdracht was niet bijzonder veeleisend, zeker niet voor studenten die een sociologievak op gevorderd niveau volgden, maar tot nu toe was hij allesbehalve onder de indruk. Hij had het zomercollege eigenlijk niet willen geven, ook al lag de stof hem nauw aan het hart en was het zonder twijfel een onderwerp waarvoor hij academische passie voelde. Zomervakken waren intensief en slokten enorm veel tijd op. Het enige wat dat de moeite waard maakte, was dat hij het onderwerp meestal oprecht graag doceerde. Zelfs als dat

betekende dat hij essays moest nakijken met zinnen als: ‘Het probleem met rijkdom is dat sommige mensen geld hebben en sommige mensen arm zijn.’

Hij wreef over zijn slapen en las verder tot het einde van het essay, dat via het studentenportaal van het vak was binnengekomen. Hij maakte een paar opmerkingen over het raadplegen van de literatuur – ‘en daarmee bedoel ik: doe dat ook echt’ – en gaf het essay een zesje. Tot nu toe was dat zo’n beetje de norm voor alle essays die hij had gelezen. Het ergste was een stuk geweest waarin de student zich had beklaagd over hoe oneerlijk het was dat hij vóór een bepaalde leeftijd geen toegang had tot zijn trustfonds, want zijn ouders hadden hard gewerkt voor hun miljoenen en was het hele punt van geld hebben niet juist dat je het met je kinderen deelde?

Dat essay had hem bijna naar de fles gedreven, maar hij had geschreven: ‘Misschien heb je er baat bij je verder te verdiepen in het begrip “armoede”’. Hij had er een krappe voldoende voor gegeven. Hij had het sterke vermoeden dat hij precies wist van wie dat essay was geweest ook, die blonde hunk in de grijze joggingbroek. Die jongen met die volle mond en dat geweldige lichaam, die Sebastian meteen op de zenuwen had gewerkt door onderuitgezakt te zitten en een pet te dragen. Sebastian herinnerde zich met een zekere mate van genoegen hoe de lichte huid van die knul zichtbaar rood was aangelopen nadat Sebastian hem terecht had gewezen. Hij zag er precies uit als het type dat een jankerig essay zou schrijven over geen toegang hebben tot een trustfonds om het uit te geven aan... waar rijke kinderen hun geld dan ook aan uitgaven. Sebastian had geen idee. *Chuck Bass with the Nice Ass* wist dat vast wel, daar was Sebastian zeker van.

Het laatste essay dat hij nakeek was een stuk beter en ging over het idee van klasse en rijkdom, over wat het betekende om een plotselinge en nogal ontwrichtende overgang van het ene naar het andere mee te maken. Het essay was goed geschreven en verwees naar de

literatuur, waardoor het automatisch al hoger dan een 7,5 verdiende. Er zaten een paar houterige overgangen in en sommige gedachten van de student waren wat rommelig uitgewerkt, maar over het geheel genomen was het een behoorlijk belezen beschouwing van de plotselinge winst of verlies aan privilege die gepaard ging met de beweging van de ene sociale klasse naar de andere. Sebastian gaf het essay een 8,5 en maakte een paar opmerkingen over hoe de student zijn ideeën helderder kon presenteren. Hij voegde eraan toe, aangezien het zeker het beste stuk van de hele klas was geweest: 'Je hebt de literatuur duidelijk gelezen en op een interessante manier over de opdracht nagedacht. Goed gedaan.'

Voor Sebastian was dat zeker een groot compliment, vooral bij een eerste opdracht. Het gaf hem in elk geval hoop dat er misschien ruimte zou zijn voor interessante en vruchtbare discussies, iets wat tijdens het nakijken van de andere essays nog een vrij somber vooruitzicht had geleken. Chuck Bass mocht dan aantrekkelijk zijn, Sebastian had het gevoel dat hij het grootste deel van het college slapend zou doorbrengen. Als hij al de moeite zou nemen om op te komen dagen. Toen Sebastian klaar was met nakijken, checkte hij eindelijk zijn telefoon en zag dat hij een paar berichten had van zijn vriend R.J. Marcus, docent bij de afdeling Wiskunde aan Georgia State. Hij was degene geweest die Sebastian had aangemoedigd om het zomervak te geven, met als argument dat, als Sebastian vóór zijn vijfendertigste een vaste aanstelling wilde krijgen (wat uiteraard zo was) het zijn kansen aanzienlijk zou vergroten als hij liet zien dat hij een teamspeler was. Sebastian had er niet op gewezen dat teamspelers in de academische wereld een mythe waren, omdat R.J. een goede gast was en snel een hechte vriend begon te worden. Nadat ze een paar berichten hadden uitgewisseld, kleepte hij zich om en ging hij naar een bar in de buurt om R.J. op te zoeken voor een drankje. Na die essays had hij er ongeveer zeven nodig.

'Is het zo erg?' vroeg R.J. toen Sebastian naast hem op het bankje

schoof en meteen de helft van zijn whisky in één teug achteroversloeg.

Sebastian wierp hem een scherpe blik toe, zo een waar de meeste van zijn studenten het nooit lang onder uithielden. ‘Een van mijn studenten schreef een buitengewoon treurig traktaat over de ongelijkheid in trustfondsuitkeringen op basis van leeftijd. Hij noemde het, ik citeer, *leeftijdscriminisme*. Ja, dat was echt het woord dat hij gebruikte.’

R.J. snoof en leunde achterover in de bank. Hij schudde zijn hoofd. ‘Wauw. Hé, luister, het is maar voor zeven weken.’ R.J.’s glimlach lichtte op tegen zijn donkerbruine huid. ‘In mijn eerste jaar moest ik een wiskundeles geven waarin een van mijn studenten alle bewijzen beantwoordde met lange, omslachtige woordgrappen.’

‘Die zijn tenminste nog grappig,’ mompde Sebastian, terwijl zijn vingers langs de rand van zijn glas gleden.

‘Het waren slechte woordgrappen,’ zei R.J. ‘En ik weet het niet, hoor. Leeftijdscriminisme is ook best grappig. Ik bedoel, jij zou erom lachen als je daar het type voor was.’

Sebastian, die zich terdege bewust was van zijn reputatie, glimlachte flauwtjes. ‘Er is wel één goed ding aan die klas, al vrees ik dat hij niet lang zal blijven.’ Sebastian vertelde R.J. over Chuck Bass, de vent met de grijze joggingbroek. ‘Ik weet bijna zeker dat die kwast mijn trustfondsjanke was, maar godsamme zeg.’

‘Nou, kijk eens aan.’ R.J. hief zijn bier naar hem. ‘Heeft hij ook zo’n afschuwelijke trustfondsnaam als, eh...’ R.J. kneep zijn ogen half dicht en keek naar het plafond. ‘Hoe ze ook heten.’

Sebastian snoof. ‘In mijn hoofd noem ik hem “Chuck Bass”. Dat joch uit *Gossip Girl*?’

Aan R.J.’s blik te zien had hij geen flauw idee waar Sebastian het over had. Sebastian haalde zijn schouders op. ‘Alsof ik de moeite neem hun namen te leren, R.J. Kom op. Tegen de tijd dat ik ze ken, zijn ze toch alweer verdwenen. Dan zie ik ze nooit meer terug.’

R.J. trok zijn wenkbrauwen op, maar het enige wat hij zei was: 'Lekkere Vent is een betere bijnaam dan, eh... Leeftijdsdiscriminisme-Vent. Toch?'

'Ik ben waarschijnlijk een stuk ouder dan hij,' merkte Sebastian op. De whisky en de muziek (en R.J.'s vrolijke, positieve gezelschap) stemden hem wat milder. Bovendien was het weekend. Hij had een paar dagen vrij voor hij zijn klas weer onder ogen moest komen om uit te leggen hoe je dat mythische, ongrijpbare beest dat een stellingzin heet weet te vangen, te temmen en tot onderwerping te dwingen. 'En ik weet zeker dat ik niet veel meer van hem zal zien zodra hij zijn essay terugkrijgt. Maar tot die tijd geniet ik wel van hoe hij die joggingbroek vult.' Hij grijnsde vals.

Het was geen glimlach, maar het kwam er haast bij in de buurt.

Hoofdstuk 2

Tristan zwaaide met zijn club en keek toe hoe het balletje hopeloos van koers afweek en een paar plekken verderop neerkwam. Hij trok een gezicht en stak verontschuldigend een hand op naar de man verderop. Verdorie. Waarom ging hij eigenlijk naar de oefenbaan? Hij was waardeloos in golf. Het leek gewoon iets wat hij hoorde te doen, omdat zoveel van zijn teamgenoten in de zomer speelden. Maar hij werd er nooit echt beter in.

‘Had je je ogen dicht tijdens die slag, Holtzy?’

Een forse hand duwde tegen zijn schouder en hij draaide zich om naar Morley, zijn verdedigingspartner bij de Venom. Trevor Morley was knap, al had hij iets ruws, met stekelig goudbruin haar, blauwe ogen en een lichaam als een bakstenen muur. Hij was nog een paar centimeter langer dan Tristans één meter drieënnegentig en woog waarschijnlijk een kilo of tien meer, louter aan spiermassa. Tijdens wedstrijden speelde Morley met een woeste grimas op zijn gezicht. Hij stond in de competitie bekend als iemand met wie je niet moest sollen, maar buiten het ijs kwam zijn teddybeer karakter naar voren en genoot hij ervan de grootste grappenmaker van het team te zijn. Ze waren goede vrienden geworden in de jaren sinds Tristan als groentje bij de Venom was gekomen.

Tristan leunde op zijn club. ‘Misschien moeten we ermee ophouden en gaan lunchen.’

‘Niet voordat ik deze emmer leeg heb. Oefenen, bro, oefenen. Anders wordt je swing nooit beter.’

Tristan mompelde iets goedaardigs terug en pakte nog een bal.

‘Als Ryu terug is van training, moeten we hem ook weer eens hierheen slepen. Jullie moeten allebei je spel verbeteren. Er is niks aan om jullie elke keer af te maken. Je weet dat ik goed ga op wat competitie.’

Tristan lachte. Dat was waar. Ryu, zijn beste vriend en de reserve-doelman van de Venom, was ook waardeloos in golf. Anders dan Tristan, die het sportief opnam, werd Ryu er chagrijnig van als hij ergens niet goed in was. Ryu was op dat moment in Zweden voor een trainingskamp onder leiding van Kris Karlsson, een legendarische keeper uit de jaren negentig. Tot hij over een paar weken terugkwam, was hun onwaarschijnlijke drietal gereduceerd tot een duo.

‘Ga je vanavond mee uit?’ vroeg Morley terwijl hij zijn houding corrigeerde, zijn ogen op het veld gericht. ‘Je had die chicks van vorig weekend moeten zien. Ze zijn vanavond waarschijnlijk weer in de Empty Bottle.’ Morley haalde uit met zo’n perfecte vorm dat hij op de cover van *Golf Digest* had kunnen staan. De bal vloog kaarsrecht en landde vlak bij het verste afstandsbord. ‘Het waren strippers, man,’ voegde hij eraan toe met een grijns. ‘Ik weet zeker dat een van hen maar wat graag een ritje op jouw paal zou maken.’

Tristan zuchtte. ‘Serieus? We hebben het hier al over gehad. Doe wat rustiger aan met al dat seksisme... We hebben allebei zussen.’

‘Ja, ja. Laat me het anders formuleren. We hebben een paar aangename dames ontmoet, danseressen, van wie ik denk dat ze ver-eerd zouden zijn om kennis te maken met zo’n stoere hockeyheer als jij.’ Morley rolde met zijn ogen. ‘Dus? Ga je mee?’

In plaats van meteen antwoord te geven, sloeg Tristan een bal het veld op terwijl hij een excuus probeerde te verzinnen om af te haken. Het was niet dat hij geen plezier beleefde aan feesten met zijn teamgenoten. Het waren leuke gasten. Bijna familie zelfs, na drie seizoenen. Maar omdat Tristan een van de weinige vrijgezellen in

de selectie van de Venom was, verwachtten ze dat hij voortdurend achter de vrouwen aan zat. Wat ze niet wisten, was dat vrouwen hem totaal niet interesseerden. Tenminste, niet seksueel. Hij wist al sinds zijn dertiende dat hij homo was. En hij wist al net zo lang dat hij dat verborgen zou moeten houden als hij een toekomst in het ijshockey wilde. Langzaam ging het de goede kant op, maar zoals de kortstondige NFL-carrière van Michael Sam duidelijk had gemaakt, waren er redenen waarom er in de professionele sport zo weinig openlijk homoseksuele atleten waren.

Tristan was niet de enige homoseksuele man die ijshockey speelde. Verdorie, hij had met genoeg spelers in bed gelegen om dat te weten. Ook de teamgenoot met wie hij op de universiteit iets had gehad, was later in de NHL beland. Ze doken nog steeds met elkaar het bed in wanneer hun huidige teams elkaar troffen. Maar het bestaan van andere queer spelers betekende niet dat Tristan kon toegeven dat de reden waarom hij geen zin had om met de jongens te stappen was dat ze naar de verkeerde clubs gingen. Een beetje onschuldig flirten vond Tristan best leuk, maar hij had een hekel aan doen alsof. Dan bleef hij nog liever alleen thuis dan dat hij toneel moest spelen.

Ooit zou hij er misschien klaar voor zijn om eerlijk te zijn tegen zijn vrienden. Ooit. Nu nog niet.

Natuurlijk was het allesbehalve ideaal om zo'n wezenlijk deel van jezelf te moeten verbergen. Elke keer als Tristan met iemand naar bed was geweest, kampte hij dagenlang met de angst dat hij ontmaskerd zou worden. De eenzaamheid, het gevoel los te staan van iedereen en alles, alsof hij nergens echt bij hoorde, liet soms een onverdraaglijke pijn achter in zijn maag. Maar niets in het leven was perfect. Tristan leefde zijn droom en kreeg goed betaald (héél goed betaald) om de sport te beoefenen waar hij van hield. Hoeveel mensen konden dat nou zeggen?

'Ik denk niet dat het me lukt,' antwoordde Tristan uiteindelijk. 'Ik moet dinsdag een essay inleveren en ik moet nog onderzoek doen.'

Dat was niet gelogen. Hij volgde maar een paar vakken om weer een beetje in het studentenleven te komen, maar professor Cruz (donkerharige, nors kijkende professor Cruz, wiens pezige lichaam Tristan gedachten bezorgde die hij niet zou moeten hebben) had in de eerste anderhalve week van het zomersemester al twee essays opgegeven.

Morleys opgetrokken wenkbrauwen zeiden genoeg; ze zaten bijna ter hoogte van zijn haargrens. “Onderzoek”? Gast, ik snap niet eens waarom je die vakken volgt. Dit is de enige tijd waarin we een beetje kunnen ontspannen zonder dat Clancy in onze nek hijgt. Waarom heb je eigenlijk een diploma bedrijfskunde nodig? Met je nieuwe contractverlenging verdien je bakken geld.’

Tristan haalde een schouder op. Die contractverlenging was juist de reden geweest dat hij had besloten weer te gaan studeren. Het betekende dat hij de komende drie jaar in Atlanta zou blijven, tenzij hij onverwacht werd overgeplaatst. Meer dan genoeg tijd om zijn diploma af te maken. ‘Ik stond op het punt aan mijn derde jaar te beginnen toen ik werd gedraft. Ik ben al op de helft. Ik wil niet dat al die studiepunten voor niets zijn geweest, snap je? Ik wil een plan hebben voor na hockey.’

‘Maar, gast, je bent wat, vierentwintig?’

‘Drieëntwintig.’

‘Nog beter. Je gaat voorlopig echt nog niet met pensioen. Als je het slim speelt, kun je de rest van je leven teren op wat je hebt verdiend. Dan hoef je nooit een of andere doodsaaie kantoorbaan van negen tot vijf te nemen.’

Tristan legde een nieuwe bal op de tee. ‘Ja, misschien. Maar garanties zijn er niet. Dat weet jij ook. Ik kan de volgende keer dat ik het ijs op stap geblesseerd raken en bam. Geen contracten meer. Geen prestatiebonussen of sponsorcontracten. Geen dag met de Cup. Dan is het voorbij.’

Morley trok bleek weg. ‘Slik die woorden in, bro. Je moet daar niet eens aan denken, laat staan het hardop zeggen.’